

CINCI IMAGINI ALE CONȘTIINȚEI

PRIMA IMAGINE

Repet cu încetinitorul pe ecranul imaginației propria mea închipuire. Eu sunt într-o copilărie abstractă, care este una mentală, da, parcă aș vrea să fiu unul din copiii aceia de care vorbește Hristos, copiii aceia care cântă în piețe și oamenii trec indiferenți iar ei spun : “v-am cântat din fluier și nu ați dansat”, nu v-ați bucurat, nu ați râs, mai adaug eu.

Da, eram un copil, aveam o copilărie interioară atât de frumoasă și eu mâncam, mâncam, o mâncare bună, albă , parcă era mană cerească și eram în pustiu, dar în pustiu acesta era cineva prezent, deosebit de bun, de zâmbitor, de cald, de copilăros, care știe să fie prezent doar printr-un zâmbet, pe care nu-l mai poți uita și eu l-am chemat la masa mea. El a zâmbit și eu am zâmbit, ne-am întâlnit amândoi zâmbetele și ne-am așezat împreună la masa aceea.

Suntem în deșert și eu am mâncare și apă, vine el ostenit, zâmbitor, iubitor, eu sunt un copil. Eu am mâncarea aceea bună, bună de tot, care este o mâncare cerească. Iar eu îl invit să ia de la mine, să mănânce împreună cu mine. Dar el vine, se apropie de mine și cu un prim gest mă îmbrățișează, mă sărută frățește pe frunte, pe față și-mi strânge mâna în sens de mulțumire și de prietenie, după aceea îmi ia toată mâncarea, o mănâncă toată, bea toată apa și mie nu-mi vine să cred că mănâncă tot, fără să întrebe dacă eu am mâncat, fără să mă întrebe dacă nu-mi este sete, dacă am băut apa. Și eu nu am putere să-l opresc , nu-i zic nimic, nu-l opresc, mie gestul lui mi se pare cutremurător. Pleacă fără să-mi mulțumească, apoi se întoarce, fărâmițând farfuria, rupându-mi pătura pe care stau. M-am așezat pe nisip și el mi-a tras o palmă peste obrazul stâng, încă o palmă peste obrazul drept, un picior în burtă și cu o privire disprețuitoare, oribilă mă scuipă în față iar eu îngheț , nu atât de loviturile lui cât de privirile lui.

IMAGINEA A DOUA

Rămân răvășită în drum, având în memorie primul lui gest, al zâmbetului, al străngerii de mână, al sărutului pe obraz, acea căldură a respirației și a mâinii care mi-a strâns mâna, într-un gest prietenesc, și cad în stare de vis, pentru că nu pot suferi o asemenea stare de fapt a realității. Privirea aceea demonică pe care el o poartă în gestul lui, îmi persistă în ochi și-mi taie privirea mea, până nu mai pot vedea soarele, luna, nisipul cald pe care eu stau. Totul merge până la mutilare, până la anihilare. Și conștiința mea ca să poată accepta asemenea realitate exagerează, exagerează. Totul devine dintr-o dată hiperbolic. El devine un munte care are un singur ochi, un ciclop, cu o lumină roșie care mă anihilează, nu mai pot gândi. Pe jos numai cioburi din vasele mele, bucăți din pătura ruptă, și bucăți din conștiința mea, care a primit pentru prima dată în ea ura. Da, și totul se petrece în mine cu încetinitorul, eu parcă plutesc, iar el dispare ca și când niciodată nu ar fi fost, dar rămâne în mine parcă veșnic.

Am rămas leșinată în nisip, dar am încercat să scriu cu degetul pe nisip, desenam în cercuri, asemeni privirii mele care se învârtea în gol, asemeni gândurilor mele care se învârteau într-un cerc haotic. Nu mă puteam scula de jos, deliram. Trăiam acest gest care este unul al urii, o muțenie a cuvântului meu lăuntric, iar o trecere atât de bruscă de la bine la rău, nu poate fi decât ceva demonic.

Tot ce atinge el cu privirile sale murdarește, distruge, tocmai pentru că gesturile lui, gândurile lui sunt demonice. Egoismul are ceva demonic în el. O, Doamne, când mă ridic de jos, cu încetinitorul, văd totul în jurul meu altfel, deși nimic nu s-a schimbat. Totul este la fel. Dar eu în conștiința mea sunt alta , parcă aș fi fost în pustiu și aș fi fost lovită de duhul răutății. Nisipul este același. Cerul este același. Dar eu nu mai sunt aceeași, mâncarea nu mai este aceeași. Nu mai este aceeași nici farfuria și nici covorul pe care stăteam. Acum sunt cioburi pe jos. Eu sunt flămândă, aproape să leșin și am în mine culoarea urii. Da, Dumnezeuul meu , urăsc!!!!

IMAGINEA A TREIA

Leșin și visez o scară pe care trebuie să urc. Simt că dacă o pot urca , ajung la prima imagine și voi putea schimba această trăire a dezastrului și a foamei. O scară pe care eu o văd cu multe trepte și eu chiar urc pe ea , urc. Dar cine îmi dă putere să urc, cine? Fiecare bucată de ură pe care o rup și o las să cadă în jos, în neant, acest efort al rupturii, mă înalță pe o noua treaptă. Eu parcă aș fi încadrată într-un paralelipiped de piatră și piatra aceasta gri și murdară înseamnă ura. Dacă dau jos câte o bucată din acest trup diform în lumea visului, în realitatea minții înseamnă că am urcat o treaptă. Da, da, am urcat încă o treaptă! Nu mai sunt în deșert, sunt într-o altă realitate, într-o altă existență a minții. Ura prin acest trup de piatră mi-a prins copilăria prizonieră. Nu există uși, nu există lacăte, doar cu puterea minții trebuie să fărâm acest înveliș care mă îmbătrânește, care mă împiedică să vreau să urc scara copilăriei și să mănânc până la urmă mâncarea care mi-a fost dăruită. Dar oare când voi ajunge acolo? Și această imagine de chin al urcușului este continuată cu o altă imagine.

IMAGINEA A PATRA

Eu ajung, ajung, ajung acolo unde totul îmi este pregătit. Exact așa ca înainte. Fața de masă albă, curată , mâncarea limpede, clară. Parcă totul acum este stabil, nimic nu mai este neclar, sunt un copil , dar copilăria îmi este ascunsă. Eu sunt îmbrăcată în haina maturității. Eu vin parcă de departe privind la hrana care îmi este pregătită de mult, de foarte de mult. Mă îndrept cu nerăbdare spre ea. Chiar o iau în mână cu admirație, cu satisfacție pentru că am ajuns în sfârșit la ea. Dar privirea aceea demonică apare din nou cu învelișul de piatră, de ură, de bătrânețe și-mi este din nou teamă , teama mă cuprinde din nou și pune stăpânire pe mine. Îmi este frică să duc mâncarea la gură, dar dintr-o dată , nu-mi este teamă să privesc demonul în ochi, omul rău care este din nou prezent, din nou pregătit să ucidă, să lovească îl pot privi. De data aceasta omul are o armă ucigătoare în mâini. E pregătit să ucidă dacă mă ating de mâncarea aceea. Eu îmi dau seama câtă nevoie am de ea, cât îmi este de necesară. Mâncarea aceasta mi-a fost dată din nou și eu nu pot ajunge la ea, poate că nu pot să lupt pentru ea, m-am gândit eu. El vine spre mine așa cum îl știu. Dar eu știu acum că acest zâmbet, că acest glas cald și frumos care poartă în el culorile dragostei, acest zâmbet e gata să ucidă. Mă uit la omul hoț care vrea să-și însușească ceea ce nu este al lui, știu ce va urma și atunci îi dăruiesc lui mâncarea mea. I-o dau lui să o mănânce de bună voie chiar dacă eu pot muri dacă nu o am. El o mănâncă și eu știu că după ce termină, flămând va sparge farfuria și mă va lovi. El face mereu același lucru. Nu se schimbă și nu se satură niciodată, e mereu și mereu

flămând! El însă trăiește un fel de stare de indispoziție pentru că nu mi-a mai luat mâncarea cu forța ci i-am dat-o de bună voie și acum simte nevoia să lovească, dar mult mai năpraznic.

În clipa în care e pregătit să lovească, în locul mesei ce mi-a fost pregătită apare scara luminoasă din mintea mea pe care eu trebuie să urc. Chiar dacă lipsa mâncării mă slăbește și nu am forța să urc, să mă îndrept către scară, chiar dacă trupul meu nu mă ajută de loc, mintea mea e mult mai puternică și eu chiar pot să urc, pentru că eu știu că El, El, cel nevăzut este cu mine. Și eu chiar urc! Parcă urc într-o altă lume, în care mâncarea aceea atât de bună și de frumoasă și dorită de mine și de acel om, pentru mine și pentru conștiința mea nu mai era atât de importantă, nu-mi mai era necesară. Stam și mă minunam, pentru că mâncarea aceea trebuia dăruită și asta am și făcut, dar cât de greu îmi venea să dăruiesc tocmai ceea ce mie îmi era atât de necesar!

Omul privește înmărmurit pentru că nu mai poate lovi. El privește la scara pe care eu am urcat și eu privesc mirată la el pentru că el nu-mi mai poate devasta conștiința. Iar eu agățată de această scară continui să dispar de la fața lui, ca și când nu aș fi fost niciodată. Eu dintr-o dată nu mai exist pentru el, de fapt el nu mai există pentru mine, pentru că eu sunt eliberată, el nu mai este în mine la nivelul memoriei, ca până acum, ci doar eu exist pentru el la nivelul mirării, și el nu poate să mă uite.

Scara aceea mă duce departe, foarte departe, dacă eu urc pe treptele ei, urc într-o realitate în care amintirea răutății altora nu mai are nici o consistență. El pentru mine nu mai există. În schimb, el pe mine nu poate să mă uite, pentru că el poartă cu el , toate răutățile lui la timpul prezent. Asta e până la urmă pedeapsa care se acutizează în timp.

IMAGINEA A CINCEA

Eu nu mai privesc înapoi și numai el găsește paralelipipedul de ură, gri, urât , de piatră, de pământ, și se cuibărește acolo ca într-o colibă. Își face casă în ura pe care eu am părăsit-o, în ura la care eu am renunțat. Ura a fost un trup pentru mine la care eu m-am desprins și în care am reușit să nu mai trăiesc. Dar el și-a făcut din acel trup al meu, al urii mele, o colibă în care stă la pândă ca să ucidă din nou pentru mâncarea pe care nu și-o poate procura singur și o dorește mereu de la alții.

MORALA

Până la urmă ca să poți fugi de rău trebuie mai întâi să te confrunți cu el, să-l suporti un timp cu tine după care el pur și simplu dispare. Pentru omul care ți-a făcut rău tu ai să exiști mereu la nivelul conștiinței sale, de la un timp nu ai să mai pleci de la el , și asta se va întâmpla tocmai atunci când tu l-ai uitat definitiv. El pentru tine nu mai există, dar de la un timp tu exiști pentru el veșnic, asta este până la urmă pedeapsa.